

nu ere stegne allevegne i alle Samfundsklasser saaledes, at det, man kunde leve for for 10—13—25 Aar siden — og saalangt gaar jo den sidstnævnte Lov tilbage i Tiden — er blevet saa væsentlig forandret, at Embedsmændene ligesaa vel maa føle det Tryk som alle andre Samfundsklasser, og man kan dog ikke ville mene, at, naar alle de andre Samfundsklasser fordrer at faae væsentlig forbedrede Livsvilkkaar, skulde hele Embedsstanden, og hvad jeg her særlig taler om, de lavere stillede, de ringere Lønneede Embedsmænd ikke kunne stille den samme Fordring. Derfor forekommer det mig, at der er det samme Krav for Embedsmændene paa at faae Tillæg, som der altid har været. Der er ikke stillet noget Forslag paa Finantsloven derom, siges der, fordi der er forelagt særskilte Lønningslove. Det gælder dog kun tilbørlig, thi der er ikke forelagt Lønningslovsforslag for alle Embedsklasser. Der er, for at nævne et Exempel, intet Lønningslovsforslag forelagt for Lærerne ved de lærde Skoler og ved Søst. Akademi, saa at denne Grund altsaa for deres Vedkommende ikke synes mig at kunne have nogen Betydning. Men jeg kan heller ikke se, at det er nogen nødvendig Konsekvens af Forelæggelsen, at dette Tillæg skulde være udelukket fra Finantsloven. Finantsloven skrives jo i Genhold til de bestaaende Love, alle Embedsmænds Gager ere opførte der i Genhold til de gjældende Love, og betragter man Dyrtidstillæget, som det forekommer mig, at det maa betragtes, som et naturligt Supplement til de ældre Love, hører det fuldtud hjemme paa Finantsloven. At det kunde have ledet til Vanskeligheder ved Affattelsen, naar de nu forelagte Lønningslovsforslag bleve vedtagne, idet man saa skulde komme til, hvad jeg har set antydnet, at give Embedsmændene, som man siger, baade i Pose og i Sæk, synes mig ikke at være en Indvending, der betyder Noget, da Intet jo vilde være lettere end at affatte Posten saaledes, at det ikke blev Tilfældet, og at altsaa Dyrtidstillæget faldt bort i det Dieblit, der blev vedtaget nye Love. Det forekommer mig ogsaa, at det har saa meget mindre at sige, som der bliver givet Lønningstillæg paa Finantsloven til Andre, uagtet der ogsaa er forelagt Lønningslovsforslag for dem. Det er Tilfældet med Skolelærere og med Underkorporaler og Menige ved Militæretaten. Jeg maa tilstaa, at det ikke er blevet mig klart af, hvad den ærede Finantsminister har sagt i det andet Thing, at der er nogen væsentlig Forskiel i den Retning, og det synes mig, at, hvad der kan tale for i det ene Tilfælde at sætte Lønningstillæget op paa Finantsloven, ogsaa maatte kunne gjøre det rigtigt at foretage det Samme med Hensyn til Embedsmændene. Jeg finder det f. Ex. særlig at være Tilfældet med Hensyn til Lønningsforbedringen, som

man giver Underkorporaler og Menige. De have efter den nugjældende Hærløvs en Løn af 22 Skilling og 26 Skilling daglig, og man har givet dem en Lønningsforbedring paa Finantsloven af indtil 56 og 65 Ore daglig. Der er forelagt et nyt Hærløvs- og Lønningslovsforslag i Folkethinget, hvorefter de skulde have 56 og 66 Ore daglig, men desuagtet er der optaget her paa Finantsloven, at de skulde have 56 og 65 Ore daglig. Det synes mig, at der er en fuldstændig Lighed i Stillingen. Jeg frygter ogsaa for, uagtet jeg nu hører, at den ærede Finantsminister agter at forelægge et Forslag om en midlertidig Lønningsforbedring for Embedsmændene, at det dog skal stille sig som tvivlsomt, om denne bliver bevilget og i hvilken Udstrækning; men saalænge det ikke er stet, finder jeg, at Embedsstanden vil staa overmaade trykket, hvis der ikke gjøres Noget for den. Man tvang i sin Tid Landstinget til at sætte denne Bestemmelse ind paa Finantsloven. Det havde sine uheldige Sider. Vi vare nødsagede til at tage dette Tillæg under en Form, som vi i og for sig ikke kunde billige, men det har ogsaa enkelte gode Sider, og deriblandt synes mig at være den, at det, nu ikke vilkaarlig staar i det andet Things Magt efter Forgødtbefindende at sætte Tillæget ind eller stryge det ud. Landstinget forekommer mig at have Krav paa, at det ikke vilkaarlig flyttes ud igjen. Hvis, jeg tør sige, det Ulykkestilfælde skulde indtræffe, at den lavere Embedsstand intet Tillæg fik, tror jeg nok, at det vilde have overordentlig beklagelige Følger, som det vilde være overordentlig vanskeligt for ikke at sige umuligt baade for Regjeringen og Rigsdagen at rette senere. Den lavere Embedsstand lever allerede nu under et ikke ringe pekuniært Tryk; tag pludselig et saadant Tillæg bort fra den, og Mange af den ville staa næsten hjælpeløse over for de Konsekvenser, det vil have. Man vil drive dem, som nu dog gjenneemgaende anses for at være høist hæderlige Mænd, eller vil i alt Fald let kunne komme til at drive dem til at gjøre, hvad de aldrig burde gjøre, og er der først stet en Ulykke, kan det i alt Fald for den Enkeltes Vedkommende ikke rettes ved, at man bagefter giver dem et Tillæg. Man vil let tvinge dem over i Lagerkarles Klæder for at hjælpe sig midlertidig, og det veed man, hvad vil sige. Ere de først komne dertil, komme de ikke fri igjen, om man saa giver dem det Dobbelte til næste Aar. Jeg tror derfor, at det er af yderste Vigtighed for Staten i sin Helhed at sørge for, at det Tillæg vedblivende tilstaaes i det Mindste smaa Embedsmænd. Det forekommer mig, at Thinget ikke kan sende Finantsloven fra sig, uden at der er bragt fuld Klarhed tilveie om dette Spørgsmaal.